

מסורת הש"ס

השולח פרק רביעי גיטין

מב.

עין משפט
נר מצוה

צד א ב מ"י פ"ז מהל'
עבדים הלכ' ד סמג
עשין פ"ז טור ש"ע י"ד ס'
רס"ט פ"ז:
צד ג ד מ"י ט"ז הלכה ג
טו"ע שם סעיף נט:
צד ה מ"י פ"ד מהל'
חובל ומזיק הלכ' יב
סמג עשין א טו"ע ח"מ
ס' תכד סעיף ד וטו"ע
י"ד ס' רס"ט פ"ז מ"י
צד ו מ"י פ"ח מהל' מקי
מזמן הלכ' ד סמג
עשין פ"ז טו"ע י"ד ס'
רס"ט פ"ז:

מוסף תוספות

א. (דאל"ה) אדמפליג
בין אמר כולו לחיוב דאמר
חצי חצי לפיכך הכל בחצי
חצי בין היבא שפירש חצי
אחר בין היבא שלא שפירש.
מ"ס הל"ש. ב. דאפי' עשין
שפירש דשני חצאין נתן
לשניהם לא קנו. מ"ס
הל"ש. ג. שאם נתן
המחצית לזה ואחר זמן
נתן לו המחצית אחרת לזה
דאין לא קנו. ר"ן.
ד. וקיל' דאפי' כ' כל
נכסיו לעבדו ושירי קרקע
כל שנה, אף עצמו לא קנה,
כ"ש הכא. רש"י. ה. ואי
אתי ראשון דוכה בהם
ומקנה אותם לשני קנה
שני. מ"ס הל"ש. ו. אפי' ג
דבחו אח"כ חשני לא קנה.
מ"ס הל"ש. ז. ע"י מ"ס
הל"ש שמתקן שטת רש"י.
ח. דכשם שאין שתי
נשים מתגרשות בבת אחד,
ה"נ שני עבדים אינן יוצאין
אחד. רש"י. י. כיון
שכופין את רבו, אפי'
בעד שלא כפ אותו אינו
עובדו. רש"י. יא. ואת'
למשנה ראשונה מאי הוהו
הוה. מ"ס הל"ש.
יב. דלא מפקדא אפריה
ורביה. ר"ן. יג. בתר
דשחרר חבירה לפלגא.
מ"ס הל"ש.

פסקי ר"ד

דברי הכל אף בשטר קנה
שכל אחד משחרר כל
חלקו ולא שייך בו כלום
ולא דמי למשחרר חצי
עבדו. ואין שני עבדים
משחררים בשטר א' כמו
שאין שתי נשים מתגרשות
בבת א'.

בעבד של שני שותפין ודברי הכ"ז. וא"ת והא' לר' אליעזר
דכפ' החובל (ב"ק דף טז.) אינו יכול לשחרר חלקו כמו
שאינו יואל צנן ועין דבעינן עבדו המיוחד לו וימוקי ההם אליבד
הא' דאמר אמימר איש ואשה שמכרו צנכסי מלוג לא עשו ולא
כלום וקאמר ההם חזיו עבד וחזיו
בן חורין וכן עבד של שני שותפין
א"י (פ"י אליבד דר"א) אין יואל צנכסי
אצריס וי"ל דשותפין דהתם היינו
לזה גוף ולזה פירות כמו מוכר עבדו
לאחר ופסק עמו ע"מ שימשנו ל'
יוס דהוי דומיא דאיש ואשה אצל כשיש
לו גוף ופירות יכול לשחרר חזיו והא'
דקאמר ההם חזיו עבד וחזיו בן חורין
היינו למשנה אחרונה וא"ת והא'
אמימר גופיה איש ליה לעיל דל
לישא דמפקר עבדו יש לו תקנה
בשטר וי"ל דשטר ודאי מפקיע האיסור
כדאמרין לעיל מה אשה איסורא
ולא ממונא: **הא' דאמר חצי חצי.**
פ"י בקונטרס שכתב בשטר אחד חצי
נכסייך וכן שני לחברו ואפי' מסר
צבת אחת לא קנו דלמלא חצי פלגא
הוא דכנת למריבוי ויאיכא שיעור
וקשה לרבינו שמואל דהא מדקאמר
כל נכסי משמע שפרש בשטר
שחזיו שנתן לזה לא נתן לזה אלא
הכל נתן לשניהם ועוד מדמפלג בין
אמר כולו לאמר חצי משמע דוקא
אמר כולו לאמר חצי אפי' פירש
שלא חצי אחד נתן לשניהם אלא חצי
אפי' לא קנו^א ונראה לרבינו שמואל^ב
דרבה לטעמיה דאית ליה צפ' שני
דקידושין (דף טז.) וצמי שהולאחו
(עירובין ג.) כל שאין צוה אחר זה
אפי' צבת אחת אינו וצוה אחר זה
לא קנה^ג כיון דשייר^ד ולא דמי לשחרר
חזיו ומכר חזיו דהתם הוי צוה אחר
זה אס' מכר חזיו מחילה וקצת קשה
לפירושו דאס' כן כי אמר כולו נמי
לא ליקני צבת אחת כיון דצוה אחר
זה שני לא קני כמו במקדש שתי
אחיות דאינן מקודשות כיון דצוה אחר
זה לא תפסי קדושין צבתי אלא ודאי
לא שייך כל שאין צוה אחר זה אלא
היכא שהראשון מונע את השני מלחול
כמו צבתי אחיות שמונעים קידושי
הראשונה מלחול קידושי שניה אצל
הכא הא דלא קני שני צוה אחר זה
לאו משום דלא חזי לקנות אלא משום
מיד דהוא אנוס ואין לו צוה אחר^ה
לכא' נכסי נתונין לך צמתיה וחייה להא
צבת אחת דקנו כל הנכסים^ו ואין לדמות
ממון הראוי לחלק ואימיה לחצאין כדאמר
התם אמימר^ז: **מא' איריא חצי אפי'**
בד"ו נמי. הכא ליכא לשנויי תנא
סיפא לגלויי אירשא דפשיטא דבשטר

של שני שותפין. דכיון דאין לו צו אלא חזיו אפי' רצון מודו דקנה
כי שחררה לפלגיה דהא לא שייך מידי והוי כאשה דנפקא מיניה
לגמרי: **מחלוקת.** דרבי ורבנן: **והינה חזיו.** דבעינן דניפוק כוליה
מיניה כי אשה: **אבל שיהיה חזיו.** ומכר מחילה חזיו או צבת אחת:
הכותב נכסיו לשני עבדיו. שכתב
שני שטרות כל נכסיו לזה וכל נכסיו
לזה ויזכה לשלילת אחד צבת אחת
לשניהם דפלגי דלא קדם אחד לחצירו:
והן משחררין זה את זה. לפי שכל
אחד זכה בחזיו חצירו: **הא דאמר**
כולו. קמייתא כגון שכתב שני
שטרות כדפרישית וכל אחד כתב
כל נכסי לפלוני עבדי ומודו רצון
דכיון דזיכה לזה צבת אחת ונפקי
כולו מניה קנו. ובתרייתא דאמר
חזי חצי בשטר האחד כתב חזי נכסי
לך וכן שני לחצירו לפיכך לא קנו
דהוי ליה בכל אחד שחרר חזיו
והינה חזיו. ולא מיבעיא כתב ומסר
לזה והדר מסר לזה דלא קנו דכי
מסר לקמא שייך פלגיה ולא קנה
וכן לשני אלא אפילו מסר לשניהם
כאחת לא קנו דכיון דחזי נכסי כתב
בכל חד דלמלא חד פלגא כתב לתריויהו
ואיכא שיעור: **מדקני סיפא.** (בדרייתא:
ואם אמר חזי חזי לא קנו. וסלקא
דעתין דהכי קאמר ואם אמר חזי
חזי נמי לא קנו: **מכלל דרישא דאמר**
כולו. ואפי' לא קנו: **בשטר אחד.**
לא קנה כגון כל נכסי לפלוני ופלוגי
עבדי דכתיב^א לה ולא לה ולא צרתה
אין שתי נשים מתגרשות בגט אחד
ואין שני עבדים משחררים בגט
אחד: **מאי איריא.** דפריש סיפא
לרישא דאמר חזי חזי כדאמרין: **ה"ק.**
כלומר לאו פרושי מפרשי: **אף שני**
שטרות נמי לא קנו. משום דשייר:
כאן צבת אחת. ומרייהו דאמר
כולו והא דקמני קנו שמסר שני
השטרות צבת אחת והא דמני לא קנו
צוה אחר זה: **דרשנין מעיקרא.**
בגנן לישני כוליה: **דקרי לפו עבדי.**
בשטר גופיה דקמני כל נכסי לפלוני
ופלוגי עבדי שמע מניה לא שחרריהו
לזידיה וטועה דסבר יכול הוא לתת
להם שאר נכסים בלא שחרור: **שייר**
קרקע כל שהוא. דכתב חוץ מן
הקרקע כל שהוא: **לא יא' בן חורין.**
דלא ידעינן הי קרקע שייך וכלל כל
שהוא אמרי' האי שייך וכיון דקרקעות
לא קנה לגופיה נמי לא קנה דלא
פלגינן דיבורא הואיל וצוה דיבורא
אקני ליה גופיה ונכסים ופלגא
דיבורא לא איתקיים אידך פלגא נמי
לא מיקיים: **ור"ל.** סבר פלגינן
הואיל והזכיר קרקע בשורא קרקעות
הוא דלא קנה אצל הוא עצמו דליכא
לספוקי שיעורא קנה: **חזן מאחד**
שיורא אמרינן היינו איהו דשייחיה ולידיה לא חשיב ליה אלא
אחד מרצוא: **נגחו שור.** אמתני' קאי מי שחזיו עבד כו'^א
ומימרא בעלמא הוא: **יוס של רבו לרבו.** אס' ציוס של רבו
נגחו וחבל צו פחת דמיו לרבו. שור משלם נזק דהיינו פחת דמים:
איסורא לא קאמרינן. דמיהו לחצאין אצל כל זכית ממון כי היכי
דמללכתו תלויה בימים כן כל שצח ממון: **המים.** בשור המועד
קאי דגבי עבד נותן שלשים כסף דהיינו קנס דאפילו אינו שור
דמי נותן שלשים סלע וגבי בן חורין נותן כופר דהיינו דמי השחרור:
וחזי

(א) לקמן פ"ג (ב) ופי' מ"ס
בסורות לא: ד"ה א"כ,
ג) צ"כ קמט: פאה פ"ב
מ"ח לעיל ח" (ד) ג"ר רש"י
דאמר חזי הא. (ה) ז"ל
דנתייתא. (ו) דברים כה,
(ז) ולעיל מ"א. (ח) ז"ל
דמוקי
(ט) מהרש"ל. (י) ופי'
מ"ס וצחסי ד"ה דכירי.

מוסף רש"י

קנו ומשחררין זה את
זה. קנו כל הנכסים ומלא
כל אחד חזיו בן חורין וחזיו
עבד לחצירו ומשחררין זה
את זה חתיין (דקדוש
י"ט). הכותב כל נכסיו
לעבדו. כגון כל נכסי
נתונין לך, יצא לחירות.
שלא הוא בכלל נכסים
וכל שאר נכסים נמי קנה
(דער' ח). שייך קרקע
כל שהוא. קרקע לאו
דוקא כדאמר צ"כ צ"כ
מי שמת (שם). לא יצא
לחירות. דכשלא רישא
דלא גלי דעמיה דמת
לשורא לא אמרינן דשייך,
אבל הכא דמתא לשורא
אמרינן לזידיה נמי שייך
וי אמר כל נכסי לך אשאר
נכסים קאמר ולחזיו ליה
קמני ולא שחררה חזיו
דלא אמר ליה עצמן
ונכסי (שם) וא': דכשכתב
הוקס לתקנות דמתא
והמתנתם, והאי קרקע
כל שהוא איכא למימר
שעל העבד הוא אומר
ומלא שאינו בן חורין וגם
הנכסים לא קנה. והאי
אס' אמר חזן חזן מנכסיו
כל שהוא. כדמפרש ר"א
לקמיה ששע' המטלטלין
שיור אצל העבד, דלמלא
האי עבד חזן המטלטלין
ששייך דשורא מנכסיו,
אצל אס' אמר כל נכסי
נתונין לך חזן מעשה
פלוגי. היי' הוא בן חורין.
שהעבד אינו בכלל אוחז
שני שפיר (רש"י ב"ב
קמט). לעולם הוא בן
חורין. אס' שייך קרקע
כל שהוא. דשייך קרקע
ולא עבד (שם) דמאי דגלי
גלי ומאי דלא גלי לא גלי
(דער' ט). עד שיאמר
כו' חזן מאחד מרצוא.
עד שיאמר סתם חזן
מדבר מעט ולא יפרש מה
הוא משייך. דהתם אמרינן
דאמר מייבא דקאמר
דהיינו עבד ואיך לא חשיב
ליה אלא כחמד מריבא
נכסים, אפי' דהוי טפי
(שם) שהאחד אחד מרצוא
עבד קאי ואינו משחרר,
ודיך כבוד כתב לעבד
ק' ומי' לא קנה כלום
(ב"ב שם).